

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט דינין אנטון משה ז"ל

רב"ט דינין אנטון ז"ל
בן 22 בנפלו

בן מרינה וודים

נולד ברוסיה

ב-א' באדר תשמ"ו, 12/3/1986

התגורר בירושלים

נפל בעת שירותו

ב-א' באב תשס"ח, 2/8/2008

שרת בחיל הקשר והתקשוב

תפקיד: טכנאי קשר

נקבר בירושלים - הר הרצל

הותיר הורים ואחות

קורות חיים

בנם של מרינה וודים. נולד ביום א' באדר ב' תשמ"ו (12.3.1986) בטרחגורני שברוסיה. אח לאלונה.

אנטון היה ילד סקרן מאוד וחבר מדהים. ילדים אחרים, גם מבוגרים ממנו, נמשכו אליו והדבר תמיד הפתיע את המבוגרים שבסביבתו, מפני שמחלת הסיסטיק פיברוזיס שבה לקה לא אפשרה לו ללמוד בגן ילדים ובבית הספר. המערכת החיסונית שלו הייתה חלשה מדי. לאחר שעלה לישראל המשיך לשמור על קשר ולהתכתב עם חבריו הרבים ברוסיה, ובמקביל יצר קשרים חדשים מצוינים בארץ.

מרגע לידתו טופל אנטון, וכשהיה כבן שלוש אושפז בבית חולים במוסקבה. דודתו טניה, שהייתה אז סטודנטית, לקחה אותו לביתה בחג: "זו הייתה הפעם הראשונה שלקחתי אחריות על ילד, ועוד על ילד חולה. אנטון ניסה להרגיע אותי ואמר: 'טניה, אל תדאגי.'"

התברר שהילד הכיר בעל פה את שמות התרופות שהוא צריך לקחת, את המינון ואת שעת הלקיחה. "רק פעם אחת הוא הראה חולשה, אבל לא מפני המחלה, אלא בגלל אי הוודאות". בגיל שש אושפז אנטון במרכז רפואי בגרמניה, שם השתפר מאוד מצבו, והוא פגש ילדים בוגרים יותר החולים גם הם במחלתו, מה שהפיח תקווה במשפחתו שחששה מתוחלת החיים הקצרה הצפויה לו. כשחזר מגרמניה סיפר על האוכל המיוחד שהיה בחוץ לארץ, במערב, על הכלים החד-פעמיים ועל שאר הדברים שגילה להפתעתו בבית החולים. את הצעצועים שנתנו לו במתנה בגרמניה חילק אנטון לבני משפחתו כשחזר.

אביו ודים מספר: "אנטון היה ילד שמח, טוב לב וחברותי. לא היה מקום שבו היה ולא זכרו אותו אחר כך. כלבים וחתולים היו בעלי החיים האהובים עליו, והם היו תמיד איתו. למרות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט דינין אנטון משה ז"ל

הבעיות הרפואיות הוא היה לוחם אמיתי. מגיל צעיר הוא לא סלח על עלבונות לאף אחד... הוא היה מאוד נועז. מגיל שנתיים הוא רכב על אופניים ועל מכונית עם פדלים ללא פחד, כך שבגיל שש היו לו שברים בידים, ברגלים, בשפתיים, בשיניים, וכמות גדולה של פצעים על הראש ובמקומות אחרים."

אנטון הסקרן והחכם התחיל לכתוב מוקדם מהרגיל. המורים לימדו אותו בביתו באופן פרטני, הוא גם למד באופן עצמאי והיה תלמיד מצטיין, הגיע להישגים מעולים, ואפילו זכה במלגות. אנטון אהב מאוד לקרוא, הוא קרא הרבה. מגיל צעיר הכיר את המחשב והיה בעל זיכרון מעולה. חרף מגבלותיו הוא בחן לעתים קרובות את הידע שלו בתחרויות ובחידונים שהתקיימו בעיר שבה גדל. תמיד ענה אנטון על השאלות נכונה ובקצרה וחזר הביתה עטור פרסים. פעם, בתחרות "מספר הבדיחות הטוב ביותר בעיר", עלה על הבמה ללא פחד, וסיפר בדיחות לקהל של למעלה משבע מאות איש. הוא היה המשתתף הצעיר ביותר, וכמובן שזכה בפרס.

כאשר המשפחה התקבצה יחד בחגים, באירועים משפחתיים ובימי הולדת, נהגו אנטון ואלונה אחותו להכין תכנית גדושה תחרויות, משחקים וחידות, שאפילו המבוגרים התקשו לענות עליהן. אנטון דיבר ללא הפסקה, פרט על הגיטרה, וסיפר בדיחות כה מצחיקות עד שדמעות עלו בעיני השומעים. אחותו אלונה סיפרה: "גדלנו רוב הזמן בנפרד, אנטון עם ההורים ואני אצל סבתא, בגלל שחליתי הרבה והיה אסור להדביק את אנטון ולהפך. אבל כשהיינו ביחד היה לנו כיף ענק והרבה בלגן מסביב. בגלל שהיינו כמעט באותו גיל היו לנו תמיד הרבה נושאים לדבר, משחקים משותפים, ואת כל השטויות עשינו יחד: רקדנו וצחקנו בלילה כשהיינו אמורים לישון, היינו מצילים ומאכילים חתולים... עשינו הצגות, משחקים. אף פעם לא היה משעמם עם אחי השובב! תמיד הגנו ושמרנו אחד על השני, אני – בתור אחותו הגדולה, ואנטון – הרגיש תמיד צורך לעזור לחלשים יותר, לתת, להגן..."

בהיותו בן שתים-עשרה עלתה משפחת דינין לישראל. באולפן למד אנטון במהירות את העברית, עד שבבית הספר היו בטוחים שזו שפת אימו. בזכות ציוניו המעולים הוא התקבל לכיתה ז' בבית ספר "סליסברג" בשכונת ארמון הנציב בירושלים במקום לכיתה ו'. מהרגע הראשון הוא התקבל לחברת הילדים, וזכה לתשומת לב ולתמיכה. דודו, יונתן ויוני היו חבריו הטובים לא רק בבית הספר, אלא גם בשעות אחר הצהריים. הם קראו לו "מרוקאי לבן", בגלל האופי והטמפרמנט שלו. בכיתות י"ג וי"ד למדו הארבעה יחד הנדסת אלקטרוניקה בבית ספר "אורט" בגבעת רם.

סבו וסבתו אמרו: "את השיר שנכתב ברוסיה על הקוסמונאוט הראשון, יורי גגארין 'האם אתם יודעים איזה בחור הוא היה', אפשר להקדיש גם לנכדנו". סבתא גליה, אחותו של סבא דוד, הוסיפה ואמרה: "אני זוכרת את הרגע שהוא הגיע אליי בפעם הראשונה לירוחם עם אביו. רזה, קול שקט, אבל הוא היה אנציקלופדיה אמיתית, הוא ידע כל כך הרבה. סיפר אנקדוטות ובדיחות אחת אחרי השנייה. היה בעל חוש הומור אדיר! אלוהים, מתי הוא הספיק לקלוט את כל זה? אנטון... התמודד עם מחלה כל כך קשה, אבל תמיד נשאר בעל לב טוב ואנושי. ניצוצות מיוחדים תמיד יצאו ממנו... אנטון העריך לא את השנים בחיים, אלא כל רגע. זאת מלחמה, אהבה אמיתית לחיים". הוא ידע למצות את הטוב, את השמחה ואת האושר הגלומים בחיים.

אנטון אהב מאוד את ארץ ישראל, את העם היהודי, וכיאה לפטריוט אמיתי היה תלוי על

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט דינין אנטון משה ז"ל

דלת חדרו דגל ישראל. בהתרגשות היה עוקב אחר החדשות המקומיות בארץ, ובוויכוחים עם חברים הגן על המדינה. הוא אהב את ירושלים עירו, וכאודה כדורגל העריץ את "בית"ר ירושלים". בילדותו רצה להיות עיתונאי ספורט.

בגיל עשרים התלבט לאן עליו להמשיך בחייו – לעבוד, ללמוד באוניברסיטה או להתגייס. לבסוף כתב ללשכת הגיוס: "לפני שנתיים קיבלתי תעודת פטור מטעמי בריאות. לאחר קבלת הפטור התחלתי לימודים במכללת 'אורט להנדסאי היי-טק', ולפני כשבועיים סיימתי את הלימודים. מאוד הייתי רוצה להיות חלק מצה"ל... להתנדב ולעסוק בצבא בכל מה שקשור לאלקטרוניקה... מקווה שתיצרו איתי קשר ותסבירו לי איך בדיוק אני מתחיל את התהליך". אנטון השתדל שאיש לא יידע כמה הוא חולה, הוא רצה לעשות הכול כמו כולם, לכן רצה להתגייס. זמן רב חיכה לאישור ולא ויתר עליו. הוא נאבק בבירוקרטיה ולבסוף קיבל לשמחתו את האישור המיוחל ושירת בחיל התקשוב. הוא תרם רבות לצה"ל, חש שמילא את חובתו כלפי העם היהודי והיה גאה בכך מאוד.

צוות מכון הריאה שטיפל בו העיד כי להיכרות עם אנטון הייתה חשיבות מקצועית מבחינתם. כאשר התגייס הם כתבו לו: "בהגיעך למרפאה בשקט ובנימוס, נחבא אל הכלים וכמעט בלתי נראה, יושב בשלווה ומדבר כמעט בלחש... גם כשתפקודי הריאה יורדים, אתה בלא ניד עפעף צועד בשבילי החיים. מציב יעד ועוד מטרה, מדלג על כל מכשול ומהמורה ודבר לא עוצר בעדך... אתה ללא לאות, אוסף בדיקה ועוד בדיקה, טופס ועוד ועוד... והחלום לא מרפה, מכין תיק עב כרס ומגישו לצבא, הולך ועומד לפני ועדה, הוועדה מטילה ספקות ביכולתך... ואתה 'דופק על השולחן' לא יקום ולא יהיה, אני בצבא כי אין יותר מזה! אנטון, הצלחת להגיע ליעד הנכסף ואנו צוות מכון הריאה, מצדיעים לך היום, כי בשבילנו אתה כבר רמטכ"ל! זהו ניצחון הרוח על החומר, נושאים אנו תפילה כי תזכה להיטיב את חיך ולהאריכם ותשמש לאחרים מנהיג ומוביל דרך".

אנטון כתב מאמר והצטלם לשער גיליון ספטמבר 2007 של "לנשום חופשי" – העלון של איגוד הסיסטיק פיברוזיס בישראל. במאמר הוא תיאר את הדרך שעשה עד הגיוס לצה"ל, ועל החוויה המרגשת שחווה במהלך שבוע הטירונות. בסיום המאמר הוא פנה לבוגרי תיכון המתלבטים אם להילחם על זכותם לשרת או לא: "אל תחשבו, תילחמו! תילחמו כמו שאנחנו נלחמים על החיים שלנו כל יום... ותמיד תזכרו שהכול אפשרי, כי אין גבול ליכולת".

סגן-אלוף שרון ניר, מפקדת היחידה, סיפרה: "אנטון הגיע לגדוד 'שגב'... ושימש בו בתפקיד טכנאי קשר טקטי. כבר בתחילת דרכו בגדוד ניכרו בו האחריות, המסירות והרצון לעשות ולתרום עוד ועוד, על אף המגבלות הבריאותיות. אנטון היה אדם מיוחד במינו אשר טובת האחר הייתה בראש מעייניו. רוח הנתינה וההתעקשות לשרת בצבא כחייל מן המניין, לצד המלחמה היומיומית במחלה הקשה, היו סימן ההיכר שלו. בזכות רוחב הלב, החיוך הכובש, נועם ההליכות והכבוד שרחש לסובבים אותו, היה לדמות נערצת בקרב חבריו ומפקדיו". לאות הוקרה קיבל אנטון באפריל 2008 תעודת הוקרה על שאיפה למצוינות ועל הישגיו בתפקידו ונבחר פה אחד למצטיין מקש"פ (משרד-קשר פיקודי) ביום העצמאות השישים למדינה.

אבי כרמל, טכנאי ראשי בגדוד "שגב" בפיקוד מרכז, שימש כמפקד הפלוגה כאשר אנטון הגיע אליה: "בריאות ההיכרות סיפר לי אנטון על מחלת הסיסטיק פיברוזיס בה הוא חולה..."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט דינין אנטון משה ז"ל

אך במהרה הסב את שיחתנו ממה שאינו יכול לבצע לדברים שהוא כן יכול לבצע. למעשה אנטון הדגיש שהוא אינו שונה מכל חייל אחר בפלוגה, והיה נכון לקבל כל משימה. בהמשך לריאיון ההיכרות החל אנטון את תפקידו כטכנאי קשר טקטי במעבדת הגדוד תחת פיקודו של רב-נגד אבי קדוש. אנטון, שלא עבר כל קורס יסוד בחיל התקשוב ובצה"ל בכלל, למד בכוחות עצמו את רזי המעבדה והפך לאחד הטכנאים הטובים ביותר ששירתו איתנו".

אנטון יצר קשרים חברתיים חזקים עם החיילים האחרים, ורבים מהם ראו בו מודל לחיקוי. הוא לימד חיילים חדשים את התפקיד. עדי רכטמן, אחת מהם, העידה: "נפגשנו בפעם הראשונה בפיקוד, היית בן אדם סגור, ביישן, לא מדבר הרבה... בזמן שלימדת אותי התפתח בינינו קשר מדהים, אתה התחלת לסמוך עליי יותר. היית מספר לי כל מה שעובר עליך, אם זה מתנות לחברה או אם זה כל בעיה שהיא. אהבתי להקשיב לך, לדבר איתך, להתייעץ, תמיד היית שם בשבילי..."

בזמן שחיכה להשתלת ריאות, כאשר בלילה נשם בעזרת בלון חמצן ומצבו הבריאותי הלך והידרדר, עדיין התעקש להמשיך לשרת בצבא, קם בבוקר ונתן מעצמו עם שמחת חיים גדולה. היה לו טוב במסגרת הצבאית בחברת החיילים, והוא הסתדר היטב עם מפקדו. במקביל לשירות המשיך אנטון להגיע לטיפולים ולבדיקות בבית החולים. בתקופה האחרונה לחייו, כאשר היה מאושפז, ביקרו אותו מפקדיו וחבריו לשירות. הוא דאג להתעדכן, המשיך להיות מעורב בנעשה בפלוגה, ורוחו לא נכנעה. לעתים קרובות עודד אנטון את מבקריו, שבאו לעודדו וגילו מחדש את כוחו, את נחישותו, את סבר פניו הנעים ואת כישרונותיו הרבים.

אימו מרינה סיפרה על אהבת החיים שלו ועל התקווה שהייתה להם: "כן, העולם ריק, אבל הלב, הזיכרון מלאים הודיה לאלוהים על זה שנתן לי מתנה כזאת בחיים – ללמד את בני ללכת, לדבר, להקשיב לנגינתו על גיטרה וחליל ואפילו לטפל בו... אלוהים נתן לו חוש הומור מאוד טוב. כבר כשהתחיל לדבר הוא התחיל לספר בדיחות ואנקדוטות... לספר שהוא כתב בגיל עשר הוא קרא 'לזכרו של יורי ניקולין', ובו הוא אסף את כל האנקדוטות והסיפורים של ניקולין שגזר מעיתונים וספרים... לנו זה נתן הרגשה שהכול יהיה טוב ויקרה נס..."

אנטון אהב מאוד את הוריו והיה מודע לקושי שהם מתמודדים עימו. הם האמינו שהמדע מתקדם ושאנטון יוכל להיות בריא, והוא דאג להם וניסה להגן עליהם מפני האמת המרה. הוא לא הרשה להוריו להתלוות איתו לבדיקות. אימו סיפרה: "פעם אחת הזמין אותנו פרופסור שפרינגר אליו כדי לדבר על השתלת ריאות... הסתבר שאנטון חתם בעצמו על הסכמה שנתיים לפני כן ולא אמר לנו מילה... איך שמרת הכול בפנים במשך שנתיים? ידעת שחיך על הקצה ולא אמרת לנו... היינו יכולים לחלוק איתך... מאיפה לקחת כל כך הרבה כוח. אף פעם לא התלוננת, לא כעסת על החיים, עלינו ועל הרופאים... כל דבר קיבלת באופן חיובי. באותה תקופה קשה שָׂרָף כמתנדב בצבא, זה גם נתן לך ביטחון וכוח. חברים חדשים שהכרת בטירונות, גם הם עם בעיות בריאותיות קשות, עזרו לך בתקווה ועידוד..."

בשנות חייו האחרונות התבגר אנטון מאוד. למרות כל הבעיות הרפואיות הוא נותר אופטימי, מלא רצון לחיות, להתקדם, לשמוח. דודתו טניה מוסיפה: "ככל שהתבגר היה אנטון יותר שקט, מתבודד ומאופק, בשונה ממה שהיה בילדותו. אך כשדיבר עם חבריו בטלפון הרבה לצחוק. החברים תפסו חלק מאוד חשוב בחייו... הוא רצה לנסות לחוות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט דינין אנטון משה ז"ל

הכול, להכיר את ארץ ישראל ולהיות פטריוט, ללמוד שפה חדשה ולשלוט בה כבשפת אם, לרכוש מקצוע, לחוות אהבה וחברות ולשרת בצבא".

רב-טוראי אנטון דינין נפל בעת שירותו עקב מחלה ממושכת, ביום א' באב תשס"ח (2.8.2008). בן עשרים ושתיים היה בנפלו. הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי הר הרצל בירושלים. הניח אחריו הורים ואחות.

בספר שיצא לזכרו כתבו הוריו: "חייו היו כברק, ככוכב שעבר מעלינו. הוא האיר אותנו באהבה ותמיכה. הוא הראה איך צריכים להמשיך הלאה, בניגוד לכל הבעיות, ואיך להיות חזק למרות המחלה. הוא היה חבר נהדר וחייל מצטיין. אנטון הוכיח שצריך לחלום, לאהוב, ללמוד ולממש את המטרות... הוא הספיק להתבגר ולהיות דוגמה בשביל רבים... בניגוד לכל החוקים בחיים – הוא דוגמה בשבילנו, ההורים. בנו היקר, אנחנו אוהבים אותך וגאים..." גם אחותו נפרדה ממנו: "תמיד אהבת להעניק תשומת לב, לדאוג להפתיע. אחד הדברים שאהבת במיוחד זה להכין מתנות לחגים. כמה השקעה, כמה דמיון, כמה אהבה היית מכניס לזה. אם מישהו קיבל מה שמזמן רצה, עטוף במעטפה מדהימה, או משהו מאוד מיוחד – זה היה מאנטון!... היית בשבילי תמיד דוגמה, לימדת אותי הרבה דברים. לא הכרתי עוד בן אדם כל כך חזק בנפשו, רוצה לתת ולתרום, דואג לכל אחד בעולם הזה, מלא שמחת חיים ואהבה לכל דבר בחיים. אני מאושרת שהייתי אחותך וזכיתי באח שכמוך..."